

Čtvrteční divadlo

*„Tak nám odvolali děkana“, řekla posluhovačka panu Švejkovi...
„Kerýho děkana, paní Müllerová?“, otázal se Švejk...*

Pokud by Jaroslav Hašek někdy zavítal do prostředí naší školy, mohl jeho slavný román začínat nějak takto.

Akademický senát FEL ČVUT totiž podal po necelých třech měsících funkčního období dne 28. 4. 2006 návrh na odvolání děkana. Krok jistě nebývalý, na druhou stranu na fakultě zmítané boji jednotlivých skupin o moc a o vyučovací hodiny ne nemožný. Jako člen akademické obce jsem měl naprostý nedostatek informací. Bylo odvolání po tak krátkém čase nutné? Byly důvody skutečně pádné? Nebo je vše jinak? Po určité době jsem se dopídlil k textu odvolání, kde bylo uvedeno několik faktických a velmi konkrétních důvodů (nepředložení koncepce fakulty, odmítavý postoj ke komunikaci s Akademickým senátem, nepodávání informací, čachry při sestavování vědecké rady atd.). Mohl jsem mít výhrady ke způsobu či formě podání návrhu, nicméně návrh byl podán a byl odsouhlasen 15 členy Akademického senátu. Snažil jsem se zjistit, zda jsou důvody uvedené v návrhu pravdivé či nikoli. Hledal jsem na webových stránkách fakulty i jinde na internetu vyjádření děkana. Nikde nic, děkan mlčel.

Až jednoho dne zaplavily FEL letáčky s pozvánkou na mimořádné zasedání akademické obce v posluchárně 209 svolané děkanem. Zajásal jsem. Konečně! Děkan vysvětlí jednotlivé body obvinění a zaujme k nim nějaký postoj. Nikdo není neomylný a nějaké ty chyby na začátku volebního období se přece dají tolerovat. Vše se jistě vysvětlí a zavládne klid a mír.

Bohužel jsem měl po dlouhé době na onen čtvrteční večer lístky do divadla. A přesto jsem nešel. Shlédl jsem divadlo domácí, pod režii představitelů FEL a ČVUT, které předčilo všechna má očekávání.

Již úvod nepostrádal kvalitní dramaturgii. Děkan nepřišel sám, ale vzal si na pomoc jiné mocné, dokonce ty nejmocnější. Po jeho levici usedl sám rektor a po pravici další významný hodnostář školy. Bylo to, jako kdyby malý kluk rozbil ve škole okno a s sebou si přivedl maminku a tatínka, držel se jich za šosy a doufal v jejich neomezenou ochranu. A pak to začalo. První zoufalý pokus představitelů fakulty o promítnutí jednoduchého dokumentu se nezdařil a jako by symbolicky naznačoval úroveň vedení fakulty. Další taškařice následovala: nezapnutý mikrofon podávaný řečníkovi, rektor stěžující si na záchodky na rektorátě, zkrátka lepší vstup ani nemohl být.

Právem jsem očekával, že na schůzi akademické obce v úvodu děkan objasní, zda jsou důvody odvolání pravdivé či nikoli. Od toho se totiž dle mého názoru měla odvíjet další situace. Pokud by důvody byly pravdivé, měl by děkan odstoupit. Pokud by byly nepravdivé, měl by odstoupit Akademický senát. Jednoduché jako facka. Já netušil, kde byla pravda, a chtěl jsem se to dozvědět. Bohužel, jsem byl dosud informován jen jednostranně.

Rozuzlení? Nedočkal jsem se. Přes hodinu jsem poslouchal zástupné problémy o záchodcích, způsobu odvolání, emotivní výlevy, nekonstruktivní diskuzi, cinkání klíčů, pískot, drby. Nezaznělo jediné vyjádření k podstatě problému, jediné slovo děkana ke konkrétním faktům kladeným mu za vinu. Děkan mlčel. Divadlo ztratilo lesk, chybělo rozuzlení zápletky. Bylo to špatné divadlo. Měl jsem navštívit skutečné, kde si divák za své peníze přijde na své.

Po této památné schůzi následovalo dlouhé bezvládí. Rektor nedal za pravdu ani jedné straně, s odvoláním neúměrně dlouho váhal. Fakultu ovládl nebývalý chaos. Nereálné prohlášení profesorů o přejmenování fakulty, které dozajista vyřeší problémy. Útoky proti academic-

kému senátu i proti děkanovi. Napětí poškozující pedagogy i studenty. Nakonec probíhají volby nového senátu a po nich následuje volba a jmenování nového děkana. Úplné selhání demokracie. Někteří profesori rozdávají na přednáškách lístky s „prověřenými“ kandidáty do senátu, které nutí studenty volit. Nařizování, výhrůžky. Ti slušnější už se jen modlí, aby vše skončilo.

A najednou je to tu. Fakulta má nový senát i nového děkana. Je to vítězství? Nevím. Snad. Fakulta má v každém případě novou šanci. Záleží už jen na ní, jak s ní naloží. K něčemu to bylo dobré i pro mě osobně. Poznal jsem podrazáky, na které si už celý život budu dávat dobrý pozor a slušné lidi, kterých si mohu vážit a v případě potíží se na ně beze strachu obrátit. A to zase není tak málo.

*„Tak máme nového děkana“, řekla posluhovačka panu Švejkovi...
„Kerýho děkana, paní Müllerová?“, otázal se Švejk...*